

ővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.77/2010/13.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2011. év március hó 16. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2009. év december hó 3. napján kelt 7.B.1317/2008/43. számú ítéletét **annyiban változtatja meg**, hogy a vádlott élet, testi épség és egészség elleni bűncselekményét a Btk. 170. § (1) bekezdés, (5) bekezdés II. tétele szerinti testi sértés büntettének **minősíti**.

A Bj.1489/2009. számon és az alábbi tételszámon kezelt,

- a vádlottnak kiadni rendelt bűnjelek a következők:
47: 8 pár zokni; 48: szandál; 49: félcipő; 50: farmernadrág;
- a sértett hozzátartozójának kiadni rendelt bűnjelek a következők:
1: hengerzár betét és kulcs; 2: 8 db csavarhúzó illetve fogó; 3: porszívócső darab;
14: póló; 17: szabadidő felső; 24: szabóolló; 28: Nokia 3310 telefon; 41: pulóver;
42: póló; 43: nadrág; 44: alsónadrág; 45: fél mokaszin; 46: 1 pár zokni;
- a megsemmisíteni rendelt bűnjelek:
4: nylon zacskó és csomagolópapír; 5: cigarettás doboz; 6: 6 db cigarettavég; 7: cigarettás doboz; 8: 3 db fültisztító pálcá; 9: italos üveg; 10: 4 darab anyagmaradvány; 11: füles vizespohár; 12: hamutál; 13: reklámújságok; 16: műanyag flakon; 18: kés; 20: fásli; 22: baseball sapka; 25: papírlap; 26: 4 db papírlap; 27: 1 db papírlap; 29: szövetminta; 30: 8 db anyagmaradvány; 31. papírlap; 32: elemi szál; 33: lábbeli nyom; 34: 4 db anyagmaradvány; 35: sörös doboz; 36: cigarettás doboz cigaretta maradványával; 37: cigaretta maradvány; 38: lábbeli nyomtöredék; 39: földminta; 51: 4 db csikk; 54: 2 db rongy; 55: 1 db papírlap.

A Bj.1489/2009. számon bűnjelként kezelt alábbi tételszámok alatti bűnjelek lefoglalását megszünteti és a BRFK Hivatala Bűnügyi Technikai Osztály Szemle és Technikai Alosztály részére rendeli kiadni:

- 15: anyagmaradvány pálcán; 19: vérgyanús szennyeződés; 21: 5 db vérgyanús szennyeződés; 23: papír vérgyanús szennyeződéssel; 40: 11 db DNS minta; 52: 10 db DNS minta; 53: 2 db DNS minta.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság - a Fővárosi Főügyészség NF.20.888/2007/33-I. számú vádirata alapján eljárva - a 2009. év december hónap 3. napján kihirdetett 7.B.1317/2008/43. számú ítéletével a vádlottat testi sértés büntette [Btk. 170. § (1) és (5) bekezdés I. fordulat] és rablás büntette [Btk. 321. § (1) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 9 év börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása, a bűnjelek, valamint a bűnügyi költség viselése tárgyában.

Az ítélet ellen az ügyész téves jogi minősítés okán, a váddal egyezően súlyosabb minősítés: nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettének megállapítása végett; ezzel összefüggésben pedig a büntetés súlyosításért jelentett be fellebbezést.

Jogorvoslattal élt a vádlott és védője is, enyhítésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2010. év március hónap 8. napján kelt BF.828/2008/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva, a testi sértésként értékelt cselekmény minősítésének megváltoztatása - életveszélyt okozó testi sértés büntette helyett halált okozó testi sértés büntettének megállapítása - és a büntetés súlyosítása végett tartotta fenn.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásbeli indítványában foglaltakat mindenben fenntartotta.

Rámutatott: az elsőfokú eljárásban a védelem is - a vádban foglalt minősített emberöléssel szemben - helyesen halált okozó testi sértés megállapítását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által az eljárási szabályok megtartásával lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapított tényállás megalapozott; ugyanakkor a helyes minősítés alapján - és e körben hivatkozott az ok-okozati összefüggéssel kapcsolatosan a töretlenül irányadó jogelméleti álláspontra, valamint a közzétett eseti döntésre - a büntetés súlyosítása indokolt.

A védelem - ugyancsak jogdogmatikai elvek alapján - vitatta a súlyosításra irányuló indítvány helyességét. Álláspontja szerint a jogalkotó azonos büntetési tétellel rendeli büntetni a testi sértést akkor is, ha az életveszély, és akkor is, ha halált okoz.

Így súlyosabb megítélést - és ezáltal büntetést - az utóbbi nem eredményezhet. A középértéket így is meghaladó szabadságvesztés-tartam felemelése ezáltal nem indokolt.

Összességében a szabadságvesztés-büntetés enyhítését kérte.

A vádlott a felszólalásában és az utolsó szó jogán is megbánásának, sajnálkozásának adott hangot.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta; a bizonyítást teljes körűen lefolytatta, s minden, az ügy eldöntése szempontjából jelentőséggel bíró adatot, tényt feltárt és a logika szabályainak megfelelően értékelt.

Különösen vonatkozik mindez a szakértői bizonyításra: a Fővárosi Bíróság bevonta az Egészségügyi Tudományos Tanács Egészségügyi Területen Működő Igazságügyi Szakértői Testületét, majd meghallgatta az eljáró bizottság elnökét; s mindezek alapján foglalt állást a sértett halálához vezető oksági folyamat kérdésében.

Amint arra a fellebbviteli főügyészi átirat is helyesen hivatkozik: a bizonyítékok sorában hivatkozni lehet még a vádlott elkövetői minőségét alátámasztó ujjnyomatszaktörői vélemény [nyomozati iratok I. kötet 557. oldala] és a DNS vizsgálat eredményeként készült haemogenetikai szakvélemény [nyomozati iratok III. kötet 737. oldala] megállapításaira is.

A tényállás tekintetében mégis a következő kiegészítést kell tenni:

- A vádlott által kidobált ruhahalom tetejére a sértett kabátja került, melynek belső zsebében - látható módon - 20.000.-, 10.000.- és 5.000.- forintos címletekben összesen 1.265.000.- forint volt [nyomozati iratok I. kötet 477. oldalán a helyszíni szemle jegyzőkönyve, a II. kötet 701 - 702 - 703. oldalának fényképfelvételei, valamint a helyszíni szemle során készített videofelvétel anyaga]. A kérdéses összeget a vádlott nem találta meg, azt a helyszínen hagyta.

A fenti kiegészítéssel az elsőfokú bíróság által - az ellentétes irányú fellebbezésekben nem is támadottan - megállapítottak már maradéktalanul helyesek, teljesek és a felülbírálat alapjául szolgáltak a másodfokú eljárásban.

A megalapozott, ennél fogva irányadó ítéleti tényállás alapján a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű; a cselekmények elsőbírói minősítése azonban változtatásra szorul.

Az elsőfokú bíróság által helyesen elfogadottak szerint a sértett bántalmazása, majd utóbb a bekövetkezett halála között az oksági kapcsolat - még ha távolian és közvetetten is, de - fennáll.

Márpedig a töretlenül érvényesülő évtizedes bírói gyakorlat szerint az ok-okozati folyamatok értékelésének alapját a „conditio sine qua non”, azaz a feltételek egyenértékűségének elve képezi. Ha a kiváltó okhoz az elkövetőtől független, további ok társul, amely lehet akár véletlenszerű is, az okozati összefüggés sem szakad meg, legfeljebb lazábbá, közvetetté válik [BH1993. 7.].

A jelen esetben a vádlotti bántalmazás folytán életveszélyes helyzet jött létre, amely magában hordozta a halálos eredmény bekövetkezésének reális lehetőségét. Ez az eredmény nem közvetlenül a bántalmazás után következett be, hanem egy olyan újabb együttes ok - concausa - létrejöttének következtében, amely önmagában nem, hanem csak a vádlottnak az ok-folyamatot elindító bántalmazásával együttesen vezetett a sértett halálához.

A vádlott magatartása és a sértett halála közötti büntetőjogi értelemben vett okozati kapcsolat tehát egyértelműen megállapítható [BJD. 8936; BH. 1982. 179; BH. 1985. 456; BH. 2008. 206.]; a vádlott ezért nem az életveszélyes, hanem a halálos következményért felel.

Itt kell rögzíteni, hogy valamely vádlotti tévedés elsőbírói latolgatása [elsőfokú ítélet 16. oldala] minden alapot nélkülöz. Általánosságban véve is: az idős ember sérülékenyebb; a jelen konkrét eset elkövetési körülményei, a 71. éves sértett bántalmazásának módja okán pedig korántsem volt minden alap nélküli az eredeti vád szerinti, kétszeresen is minősülő emberölés büntettként való értékelés mint lehetőség.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlott élet, testi épség és egészség elleni bűncselekményét a védelem által az elsőfokú eljárásban, míg a vádhatóságnak a másodfokú eljárásban képviselt álláspontjával egyezően nem életveszély, hanem halált okozó, azaz a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés II. tétele szerint minősülő testi sértés büntettként értékelte.

A büntetés kiszabása kapcsán mellőzni kellett annak súlyosító körülményként való értékelését, hogy a vádlott a jelen ügyben többszörösen büntetettnek volna tekintendő. Korábban csupán egy esetben került sor ugyanis az elítélésére; a további, az elsőfokú ítélet 3. oldalán 2., 3. és 4. pontban jelzett ügyekben hozott döntések a jelen cselekmény elkövetését követően emelkedtek jogerőre, a vádlott terhére így - amint az a 17. oldal első bekezdése szerint helyesen meg is történt - a több eljárás hatálya alatti elkövetés róható.

A vádlott minden egyező adat szerint korántsem lakhatás, hanem eleve vagyon elleni bűncselekmény elkövetése végett lépett kapcsolatba a sértettel: a kialkudott havi 35.000.- forintos bérleti díj megfizetésére módja, lehetősége nem volt. Igen elítélendővé teszi a cselekményét, hogy visszaélve a sértett jóhiszeműségével elfogadta a tőle használatra kapott ruházatot, ott töltötte az éjszakát.

Nyomatékos súlyosító körülmény végül, hogy a rablási cselekmény során veszélyeztetett összeg a Btk. 321. § (3) bekezdés b) pontja szerinti minősített eset elkövetési értékhatárának középmértékét meghaladja.

Mindez azt eredményezte, hogy a halmazati szabályok alkalmazásával kiszabott büntetést a másodfokú bíróság nem enyhítette; ugyanakkor annak súlyosítására sem látott okot.

A Fővárosi Bíróság szinte teljes körűen és döntően helyesen rendelkezett a nagyszámú bűnjelről. Nem határozott azonban a 21, 23, 29. és 30. sorszám alatt kezelt tárgyakról, és egyetlen esetben sem jelölte meg, hogy az érintett sorszám alatt milyen bűnjelet kezelnek. Az elmulasztott rendelkezéseket a másodfokú bíróság pótolta, egyben nevesítette a kérdéses tárgyakat.

A Be. 151. § (2) bekezdésének megváltozott szabálya alapján a nyomozási cselekmények során létrejött bizonyítási eszközök lefoglalásának megszüntetése mellett az azokat létrehozó rendőrhatalóságnak rendelte a másodfokú bíróság a Be. 155. § (4) bekezdése szerint kiadni.

Az elsőfokú bíróság ítéletének fentiek szerinti megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdésén, egyebekben a helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén, míg a továbbmenően előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítása a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

A másodfokú ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében foglalt okok hiányából következően nincs helye fellebbezésnek.

Budapest, 2011. év március hó 16. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. . Székely Ákos s.k.é dr. Lányi Éva s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 7.B.1317/2008/43. számú ítélete - a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.77/2010/13. számú ítéletében írt változtatásokkal - 2011. év március hónap 16. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2011. év március hónap 16. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hiteléül:

bírószági ügyintéző